

Arrest

nr. 272 357 van 6 mei 2022
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 23 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, dient een verzoek om internationale bescherming in op 24 oktober 2019.

1.2. Op 16 november 2021 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 23 november 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op X 2002 in Xin Koeweit. U bent een bidoun (staatloze) en u behoort tot de Shammari stam. U bent moslim.

U bent enig kind. Uw vader is overleden toen u ongeveer vier à vijf jaar oud was; uw moeder stierf één of twee jaar later. U werd na het overlijden van uw ouders opgevoed door A. b. A., een Saoedisch staatsburger voor wie uw vader destijds als herder werkte. U bent niet naar school gegaan maar trad in de voetsporen van uw vader en was tot uw vertrek uit Koeweit werkzaam als herder/voorman voor A. b. A..

Als bidoun was u het slachtoffer van discriminatie. U had geen rechten want u werd niet beschouwd als een onderdaan van Koeweit. U mocht niet studeren en had geen toegang tot de arbeidsmarkt of gezondheidszorg. Koeweiti staatsburgers beledigden u verbaal en fysiek.

U hebt deelgenomen aan drie vreedzame protesten waarbij bidoun opkwamen voor hun rechten. Uw laatste deelname aan een protest dateert van ongeveer zes maanden voor uw vertrek uit Koeweit.

Op een bepaald moment zei u aan A. b. A. dat u naar Saoedi-Arabië wou migreren maar hij raadde u dit af omdat u geen documenten had. Hij regelde een vals Saoedisch paspoort voor u en stelde voor dat u naar Groot-Brittannië zou gaan. U bent omstreeks 14 oktober 2019 vanuit Koeweit naar Italië gevlogen met het vervalste Saoedische paspoort dat A. voor u had geregeld. Na aankomst in Italië zou u normaliter doorgereisd zijn naar Groot-Brittannië, maar u werd door de Italiaanse autoriteiten tegengehouden en moest uw vingerafdrukken geven. U werd naar een vluchtelingenkamp overgebracht maar u hebt het kamp verlaten om door te reizen via Oostenrijk en Duitsland naar België. Ook in Oostenrijk en Duitsland werden uw vingerafdrukken genomen maar u hebt er geen verzoek om internationale bescherming ingediend. Op 24 oktober 2019 diende u een verzoek in bij de bevoegde Belgische instanties. Bij een terugkeer naar Koeweit vreest u discriminatie en dat de autoriteiten u zullen doen verdwijnen.

Ter staving van uw verzoek legt u een geboorteverklaring, een lidkaart en brief van het Kuwaiti Bedoons Movement in het Verenigd Koninkrijk en een kopie van een brief betreffende een aanvraag tot psychologische bijstand neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U legt een brief neer betreffende een aanvraag tot psychologische opvolging. Hieruit blijkt echter niet dat de aangehaalde nood van die aard is dat het standaard procedureverloop in het gedrang zou zijn en er zich steunmaatregelen opdringen. Deze brief toont niet aan dat uw psychologische toestand u zou verhinderen om op volwaardige wijze deel te nemen aan onderhavige procedure. Bovendien dient vastgesteld dat het persoonlijk onderhoud probleemloos is verlopen en dat u in staat was de door u beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondig onderzoek van alle elementen in uw dossier dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U verklaart dat u als bidoun werd gediscrimineerd door de overheid omdat u geen recht had op onderwijs, medische zorgen en geen toegang had tot de arbeidsmarkt. U mocht als bidoun geen simkaart noch bankkaart bezitten en had buiten een 'geboorteverklaring' geen identiteitsdocumenten. U werd door Koeweiti burgers uitgescholden en soms ook fysiek slecht behandeld wanneer bijvoorbeeld een fles naar u werd gegooid (CGVS, pp. 10 & 15).

Wat betreft uw status als bidoun dient echter het volgende opgemerkt. Uit de objectieve landeninformatie die is toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat er een verschil bestaat tussen geregistreerde en ongeregistreeerde bidoun. Bidoun die geregistreerd zijn bij het Executieve Comité (het overheidsorgaan dat bevoegd is voor de bidoun) hebben een zogenaamde veiligheidskaart, ook wel groene kaart of 'review card' genaamd. U gevraagd of u als bidoun een 'groene veiligheidskaart' had, stelt u van niet. U had geen recht op die kaart, zo verklaart u. U gevraagd naar de reden, antwoordt u dat u geen recht had op de kaart omdat u bidoun bent en stelt u dat u met een groene kaart niets kon aanvragen. Dit antwoord is opmerkelijk, aangezien deze kaart het enige document is dat aan een geregistreerde bidoun wordt uitgereikt en dit het enige identiteitsstuk is waarmee een bidoun aanspraak kan maken op overheidsvoorzieningen. Dat u dergelijke kaart om die reden niet kon aanvragen, kan dan ook niet overtuigen. U voegt eraan toe dat de groene kaart niet helpt, integendeel, de kaart zou uw leven moeilijker maken. Aangezien deze bewering de wenkbrauwen doet fronsen, wordt u om verduidelijking gevraagd en stelt u voorop dat het bezit van dergelijke kaart inhoudt dat een bidoun het onrecht dat hem werd aangedaan, accepteert. U gevraagd waarom bepaalde bidoun dan wel zo'n kaart aanvragen, stelt u dat niemand zo'n kaart aanvraagt. U stelt daarenboven dat een groene kaart niet helpt om te kunnen werken, studeren, gezondheidszorg te krijgen of te kunnen reizen. Dit antwoord is wederom opmerkelijk daar uit de landeninformatie net het tegendeel blijkt. Het CGVS wijst er op dat de situatie van geregistreerde bidoun wezenlijk verschillend is van de situatie van ongedocumenteerde bidoun. Zo hebben de geregistreerde bidoun over het algemeen toegang tot overheidsdiensten, kunnen zij in de openbare en particuliere sector tewerkgesteld worden en hebben zij toegang tot gezondheidszorg en (particulier) onderwijs. Uw onwetendheid en vage verklaringen dienaangaande kunnen dan ook niet overtuigen. Overigens stelt u niet geregistreerd te zijn bij het Executieve Comité. U naar de reden gevraagd, stelt u dat 'ze u niet wilden registreren'. U gevraagd of u hebt geprobeerd om zich te registreren, antwoordt u van niet. Het geheel van bovenstaande verklaringen en het feit dat u nooit een poging hebt ondernomen om zich als bidoun te laten registreren, doet afbreuk aan de discriminatie die u zou hebben ondervonden als bidoun. Mochten de problemen die u zou hebben gehad daadwerkelijk dusdanig ernstig zijn geweest, dan kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat u de nodige stappen zou hebben ondernomen om zich grondig te informeren over de status van geregistreerde bidoun en dat u op zijn minst van de verschillen tussen geregistreerde en ongeregistreeerde bidoun op de hoogte zou zijn zodat u zou kunnen inschatten of een eventuele registratie uw situatie zou verbeteren. Uw verklaringen blijven echter dusdanig vaag dat ze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw problemen (CGVS, pp. 5-6, 9-10).

Wat betreft uw deelname aan drie protesten waarbij werd opgekomen voor de rechten van bidoun, dient opgemerkt dat u naar aanleiding van uw deelname geen problemen hebt gekend en hieruit kan bijgevolg geen vrees voor vervolging worden afgeleid. U verklaart weliswaar dat u wel in de gevangenis zou zijn beland, mocht u in Koeweit zijn gebleven, maar deze vrees blijkt louter hypothetisch te zijn en puur op veronderstellingen gebaseerd. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw rol tijdens de protesten zich beperkte tot het vasthouden van spandoeken en het scanderen van leuzen en dat u geen protagonistenrol op zich hebt genomen. Er zijn dan ook geen indicaties dat u in het oog van de autoriteiten zou hebben gelopen. Bovendien dateert uw laatste deelname van zes maanden voor uw vertrek en hebt u tot uw vertrek geen problemen gekend vanwege uw participatie en is dit evenzeer een indicatie dat u vanwege uw deelname geen vrees voor vervolging aannemelijk hebt gemaakt (CGVS, pp. 6-7).

Het CGVS erkent dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat bidoun in Koeweit het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in de zin van de Conventie. Dit houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie van de bidoun in Koeweit precair is, kan er aldus niet gesteld worden dat het loutere feit bidoun te zijn in Koeweit op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen concreet te worden aangetoond. U brengt geen voldoende concrete, op uw persoon betrokken, elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat u in geval van

terugkeer naar Koeweit persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U maakt dan ook niet aannemelijk dat er in uw hoofde sprake is van discriminatie die het leven in uw land van herkomst ondraaglijk maakt.

Voorts doen ook de volgende vaststellingen afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Vooreerst dient opgemerkt dat u ongeloofwaardige verklaringen hebt afgelegd over uw leeftijd. Zo stelt u op 4 oktober 2002 te zijn geboren. U geconfronteerd met de resultaten van het leeftijdsonderzoek (toegevoegd aan het administratieve dossier) waaruit blijkt dat u meerderjarig bent en waarbij een minimumleeftijd van 23 jaar werd vastgesteld, houdt u uitdrukkelijk vast aan uw zelfverklaarde leeftijd en geboortedatum (CGVS, p. 3). Het hoeft geen betoog dat dit uw geloofwaardigheid verder op de helling zet.

Verder stelt u met een vervalst Saoedisch paspoort van Koeweit naar Italië te zijn gevlogen. Dit paspoort bevatte uw eigen foto, maar u weet niet welke identiteitsgegevens in dit paspoort stonden, aangezien u niet kan lezen en schrijven (CGVS, pp. 8, 12-13). Gezien de uiterst strenge veiligheidscontroles in luchthavens is het uiterst bevreemdend dat u zich niet de naam en de andere relevante identiteitsgegevens op het paspoort eigen zou hebben gemaakt. Dit doet immers vermoeden dat u doelbewust geen volledige duidelijkheid wil verschaffen over uw reisweg en hierdoor komt uw geloofwaardigheid verder in het gedrang.

Voorts blijkt uit het Eurodac Search Result (dd. 24.10.2019) dat uw vingerafdrukken op 26.06.2015 in Oostenrijk werden geregistreerd. U met deze vaststelling geconfronteerd, verklaart u dat u op 14.10.2019 voor de eerste keer naar Europa bent gereisd en dat u in 2015 niet in Europa bent geweest (CGVS, p. 14). Uw verklaringen geven wederom blijkt dat u doelbewust de asielinstanties probeert te misleiden.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat u noch in Italië, noch in Oostenrijk of Duitsland een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, ondanks het feit dat u in deze landen werd opgepakt en uw vingerafdrukken moest geven om een verzoek te registreren (CGVS, p. 14). Deze houding ondermijnt uw nood aan internationale bescherming. Indien u daadwerkelijk een persoonlijke vrees voor vervolging zou hebben, dan wel een reëel risico zou lopen op ernstige schade in Koeweit, dan kan er verwacht worden dat u al het mogelijke zou doen om bij aankomst in de EU een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dat u dit niet gedaan heeft, ondermijnt uw vrees.

Omwille van bovenstaande vaststellingen komt u niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u voorgelegde documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet. Uw geboorteverklaring is louter een indicatie van uw identiteit en deze wordt hier niet betwist. De kaart en brief van de Kuwaiti Bedoons Movement werden ter uwe behoeve opgemaakt en hebben bijgevolg geen objectieve bewijswaarde. Bovendien kunnen deze twee documenten louter een indicatie zijn van het gegeven dat u een bidoun zou zijn, niets meer en niets minder. Deze documenten kunnen niet aantonen dat de door u aangehaalde problemen als bidoun in Koeweit daadwerkelijk hebben plaatsgevonden. Het document met betrekking tot een aanvraag voor psychologische begeleiding werd hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert aan dat hij een gegronde vrees heeft om vervolgd te worden door de Koeweitse overheid omwille van zijn bidounse origine, minstens vreest hij wegens zijn Bidounse afkomst terecht te komen in onmenselijke en vernederende omstandigheden in zijn vaderland (artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit zijn betoog in het verzoekschrift blijkt dat verzoeker zich niet akkoord kan verklaren met de bestreden beslissing en aldus een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Wat betreft zijn origine en burgerlijke status argumenteert verzoeker als volgt: “Het CGVS betwist niet dat verzoeker daadwerkelijk Bidoun is. Meer in het bijzonder behoort verzoeker tot de groep van de niet - geregistreerde Bidoun.

Dat verzoeker noch zijn ouders beschikten over civiele documenten, werd uitdrukkelijk verklaard door verzoeker (verhoor, p. 15/17). Ter staving hiervan legde verzoeker verder het volgende bewijs, hiervan tijdens zijn asielprocédure voor het CGVS: een geboorteverklaring. Het desbetreffende document bewijst expliciet dat verzoeker niet werd geregistreerd: Het vermeldt dat zijn registratie onderworpen is aan de voorwaarde dat zijn vader zich aanbiedt met een geldig identiteitsbewijs en een geldige huwelijksakte. Uit het desbetreffende document blijkt echter dat noch verzoekers vader noch verzoekers moeder in het bezit waren van enige identiteitsdocumenten noch van enig registratienummer: Het document vermeldt enerzijds dat de beide ouders geen civiel registratienummer hebben : "Numéro civil du père: /" en "Numéro civil de la mère: /" Het document vermeldt anderzijds dat de beide ouders geen identificatiedocumenten hebben: "Données d'identification: "Le type de document du père :/ numéro:/ date:/ émetteur: /. Le type de document du père :/numéro:/date:/émetteur: />. (vrije vertaling: identificatiegegevens: het type document van de vader: / nummer.7 datum:/ uitgever:/, het type document van de moeder: / nummer:/ datum:/ uitgever:/). Evenmin hadden zij een officieel adres. Het CGVS heeft verzoekers asielaanvraag afgewezen omdat hij meerderjarig zou zijn verklaard door de Belgische overheid. Het CGVS kon echter niet onwetend zijn van het gegeven dat verzoeker zich verzet heeft tegen voormelde leeftijdbeslissing. Naast voormelde geboorteverklaring, is verzoeker daarenboven in het bezit van twee verklaringen van het Kuwaite Bidoons Movement. De echtheid van de overgemaakte verklaring wordt niet betwist door het CGVS. Volgens haar zou de verklaring echter een gesolliciteerd karakter hebben. Het is correct dat verzoeker heeft gevraagd om de afgifte van voormelde verklaring. Dit heeft echter niet tot gevolg dat deze verklaringen geen enkele bewijskracht zouden hebben. Zij werd opgesteld door de stichter en directeur van het Kuwaite Bidoons Movement. Uit de zeer uitgebreide geciteerde personalia blijkt dat deze persoon een zeer uitgebreide kennis heeft verzameld over de gemeenschap van de Bidoun. Daarnaast werd de verklaring opgesteld na een intern onderzoek door de stichter en directeur omtrent de oorsprong van verzoeker en de vraag of deze al dan niet geregistreerd werd. Voormeld document is gelijklopend met de overige elementen in het asioldossier van verzoeker en met de landinformatie die het CGVS voegde aan het dossier, zodat er geen redenen zijn om te twifelen aan de bewijskracht ervan." Verzoeker betoogt verder dat ook al zou de Raad geen bewijskracht hechten aan de voormelde bewijsstukken het gegeven dat hij nooit geregistreerd werd ook blijkt uit zijn familiale achtergrond. Hij citeert zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud hierover (p. 6/17) en stelt dat deze verklaringen geloofwaardig zijn. Het CGVS heeft immers verschillende vragen gesteld aan verzoeker om te verifiëren of hij inderdaad vertrouwd was met zijn stam, met het herdersleven en met het woestijngebied en hij kon op elk van deze vragen onmiddellijk en spontaan antwoorden (notities PO, p. 10 e.v. en p. 7 e.v.). Hij stelt vervolgens dat zijn verklaringen geloofwaardig zijn omdat zij geheel gelijklopend zijn met de beschikbare achtergrondinformatie: "... Vrije vertaling : "De meeste Bidun in Koeweit zijn afstammelingen van nomadische stammen die in Koeweit woonden ten tijde van de onafhankelijkheid in 1961. Een andere subgroep van Bidun zijn burgers van buurlanden die in de jaren zestig en zeventig door het leger en de politie werden gerekruteerd, maar als Bidun werden geregistreerd om te verbergen dat de veiligheidstroepen in die tijd overwegend buitenlands waren. 15 Volgens de NGO Minority Rights Groups International 16 zijn de Bidun de enige mensen in Koeweit die niet als Bidun geregistreerd staan. Volgens de NGO Minority Rights Groups International 16 : De meeste Bidoon zijn afkomstig van nomadische stammen die hun oorsprong vinden op het Arabisch Schiereiland en die in Koeweit waren toen het land in 1961 onafhankelijk werd, maar die niet in staat of bereid waren de tijd te nemen om zich als burgers te laten registreren. Het proces om te bepalen wie in aanmerking kwam voor het staatsburgerschap, zoals vastgelegd in de nationaliteitswet van 1959, bevoordeelde inherent de stadsbewoners van Koeweit en degenen die verbonden waren met invloedrijke stammen of families. Aan de andere kant hebben veel inheemse gemeenschappen in afgelegen gebieden zich niet laten registreren voor het staatsburgerschap toen de wet werd aangenomen, hetzij door een gebrek aan bewustzijn of begrip van de nieuwe wet en de implicaties ervan, analfabetisme, of het ontbreken van documenten die hun band met het gebied aantonen. Het concept van territoriaal gedefinieerd burgerschap zal ook voor velen een vreemd concept zijn geweest, aangezien het afweek van de traditionele opvatting van het behoren tot een stam, die werd bepaald door trouw aan een leider, in een context waarin er bovendien nog steeds migrantengemeenschappen waren voor wie het begrip "staat" onbekend was. Bijgevolg verkreeg ongeveer een derde van de toenmalige bevolking van Koeweit geen staatsburgerschap en werd als bidoon jinsiya geclassificeerd. De OFPRA verklaart verder: "Bij de onafhankelijkheid van het land werden nationaliteitscommissies opgericht om een volkstelling van de in Koeweit wonende bevolking op te maken en de nationaliteit al dan niet toe te kennen volgens de bij de wet vastgestelde bepalingen, maar (" toen de werkzaamheden van de nationaliteitscommissies in 1965 ten einde liepen, leefde er nog een onbekend aantal mensen in de woestijn, zonder enige informatie over het bestaan of zelfs de betekenis van deze commissies: dit waren de eerste "zonder nationaliteit" of "Bidoon".

Volgens de OFPRA worden de Bidun in drie categorieën onderverdeeld: - de Bidun wier voorouders zich bij de volkstelling tussen 1959 en 1969 niet bij de commissies voor de nationaliteit lieten inschrijven: - degenen die tussen de jaren zestig en tachtig in het leger zijn gerekruteerd en sindsdien met hun gezin in Koeweit wonen; - de kinderen van een Koeweitse moeder en een staatloze of buitenlandse vader (...) 18.». Hij stelt verder dat ook de door het CGVS overgemaakte landeninformatie verzoekers verklaringen bevestigt (administratief dossier, p. 71): "Vrije vertaling: "Veel Bidoun zijn descendentes van Bidounse stammen zoals de stam Shammar en Aneza die vrij over de grenzen van Koeweit, Saoedi-Arabië, Syrië en Iraq reisden. Hetzij omdat hun voorouders nalieten om het belang van de nationaliteit en het burgerschap te begrijpen dan wel te behoren tot een land, hetzij omdat zij niet woonden binnen de stadsmuren, maar wel in de woestijn, waren zij vaak analfabeet en kunnen ze geen bewijs leveren dat zij reeds gevestigd waren in het land en werden ze beschouwd als staatloos. Het recht om officieel een geboorte, huwelijk of dood te laten registreren ontzegd, zijn de Bidoun het slachtoffer van een bureaucratisch niemandsland. In Koeweit wordt de nationaliteitstoekenning beschouwd als een autonoom recht van de staat, waarop er geen rechterlijke controle mogelijk is. Bijgevolg kunnen de Bidoun geen beroep aantekenen indien hun aanvraag tot nationaliteit wordt afgewezen. Hun kinderen worden uitgesloten van het openbaar onderwijsstelsel. Zij mogen geen eigendom hebben, een voertuig niet registreren, een telefoonnummer of SIM-kaart hebben. Zij hebben geen toegang tot de gratis gezondheidszorg voor de burgers. Op hun rijbewijzen worden ze geregistreerd als "illegale burgers". Hun paspoorten, die een grijze kleur hebben en geldig zijn voor 5 jaar, moeten reeds na één reis worden hernieuwd. De meeste Bidoun leven virtueel in ballingschap, in squats van slechte kwaliteit in de wijken van Sulaibiya en Jahra, in Ahmadi en de afgeleefde buurt van Jilib ash-Shuyukh."

Er is volgens verzoeker geen reden om te twifelen aan het gegeven dat verzoeker als bidoun nooit werd geregistreerd en ten overvloede blijkt zijn niet-registratie ook uit diverse andere elementen, met name – niet geregistreerde bidoun hebben geen toegang tot onderwijs en verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat hij nooit naar school was geweest en ook zijn ouders gingen niet naar school (zie geboorteverklaring: *état scolaire*;/) – niet geregistreerde bidoun hebben geen recht op een bankrekening, SIM-kaart en verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat hij als bidoun geen recht had op een SIM-kaart (notities PO, p. 10/17) – verzoeker verklaarde dat hij na het overlijden van zijn ouders geen wettelijke voogd heeft gekregen omdat hij niet beschouwd werd als staatsburger. Hij besluit dat dus niet kan betwist worden dat verzoeker behoorde tot de categorie van niet-geregistreerde bidoun.

Wat betreft de vraag of niet-geregistreerde bidoun vervolgd worden stelt verzoeker dat het CGVS niet tot de conclusie kon komen dat noch de geregistreerde noch de niet-geregistreerde bidoun zouden vervolgd worden door de overheid van Koeweit omdat dit flagrant in strijd is met het door haar gevoegde rapport van het Britse Home Office, "Country Policy and Information Note: Kuwait: Bidoons" van april 2021 waarin het volgende bevestigd wordt: "Vrije vertaling: "In het algemeen worden Bidouns met een verblijfsvergunning weliswaar gediscrimineerd, maar is het niet waarschijnlijk dat dit naar zijn aard of bij herhaling neerkomt op vervolging. Bidoons zonder papieren bleven echter te maken krijgen met een behandeling die naar haar aard en herhaling waarschijnlijk op vervolging neerkomt." Verzoeker betoogt dat het CGVS niet op grond van deze informatie kon besluiten dat de situatie van niet geregistreerde Bidoun niet zou kunnen gelijkgesteld worden met enige vervolging en dat ten onrechte wordt geoordeeld dat de discriminatie door de Koeweitse overheid onvoldoende ernstig zou zijn. Hij citeert vervolgens UNHCR, "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees HCR/IP/4/Eng/REV.I Reedited", Geneva, January 1992 (c. discrimination 54 (...)) en UNHCR 1979 en UNHCR Protection Training Manual for European Border and Entry Officials Session 3 - ANNEX 2 UNHCR "Not every violation of an applicant's human rights or instance of discrimination or harassment is serious enough to be considered persecution. In general, serious violations of non-derogable rights would normally constitute persecution. Serious breaches of other rights would generally also be considered persecution, particularly if these have a systematic or repetitive element. The threshold of persecution is clearly met if the applicant's enjoyment of fundamental human rights - for example, access to the basic means of survival - is seriously restricted. Moreover, discriminatory measures which, taken separately, would not amount to persecution, may have the combined effect of rendering the situation for the applicant intolerable. This would be considered persecution on "cumulative grounds"». Hij stelt dat wel sprake is van vervolging bij de gemeenschap van de Bidoun alsook bij verzoeker zelf. Hij betoogt dat het rapport Profil NANSSEN 2-21, "Reconnaissance de la qualité d'apatride à une famille de Bidoun du Koeweit" (internetlink) melding maakt van systematische en aanhoudende mensenrechtenschendingen door de overheid van Koeweit en citeert secties 2.4., 2.4.1. en 2.4.3. van dit rapport. Vervolgens citeert hij een rapport van ACCORD van november 2021: "Vrije vertaling: Bezit. Freedom House schrijft in zijn rapport Freedom in the World 2021 over Koeweit dat de Koeweitse wet burgers en buitenlanders toestaat om privé-eigendom te bezitten, maar niet Bidun (Freedom House, 3. Maart 2021, G2).

Volgens de MRG heeft het discriminerende beleid ten opzichte van de Bidun op de lange termijn bijgedragen aan de relatieve armoede en sociale segregatie van de gemeenschap. De meeste Bidun wonen in sloppenwijkachtige nederzettingen aan de rand van Koeweit-Stad, Tayma, Sulaibiyya en Ahmadi, waar ze geen adequate accommodatie en bescherming hebben tegen de extreme weersomstandigheden van Koeweit. Hoewel de overheid in de jaren 1970 goedkope wooneenheden in deze gebieden bouwde, zijn er sindsdien geen andere projecten geweest, wat heeft geleid tot overbevolking en de groei van sloppenwijken. (MRG, zonder datum)”. Hij citeert vervolgens uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met rolnummer 249 378 van 18 februari 2021 en betoogt vervolgens “Verder voegt het CGVS het rapport van Home Office, genaamd: *Country Policy and Information Note Kuwait: Bidoons van april 2021 toe aan het administratief dossier. Voormeld artikel bevestigt de hierboven beschreven aanhoudende daden van discriminatie. Het CGVS kon bijgevolg op grond van de door haarzelf overgemaakte informatie niet besluiten dat de geregistreerde Bidoun niet systematisch vervolgd zouden worden door de overheid van Koeweit. In tegenstelling tot hetgeen het CGVS voorhoudt, betreft het schendingen van de fundamentele mensenrechten (toegang tot onderwijs, gezondheidszorg, arbeid, nationaliteit, documenten...).* Zij vinden bovendien herhaald en systematisch plaats. In casu heeft het CGVS amper onderzocht welke concrete impact de Bidounse afkomst van verzoeker op deze laatste heeft gehad. Het onderzoek dat zij terzake verrichtte, is beperkt tot amper EEN PAGINA (de vijftiende pagina van de zeventien pagina’s verhoor). Aldus werd er niet eens een gedetailleerd noch nauwkeurig onderzoek verricht naar de daden van vervolging die verzoeker heeft ondergaan in zijn vaderland.” Hij stelt dat tijdens het uiterst beperkte onderzoek hierover verzoeker verklaarde dat ook zijn fundamentele rechten werden geschonden (notities PO, p. 15/17) en benadrukt dat hij arm was en als herder moest overleven en dat zijn familieleden als verkopers in het zwart moesten overleven en op elk ogenblik konden opgepakt worden door de politie en niet officieel konden werken. Hij argumenteert vervolgens dat “voormelde schendingen van de fundamentele rechten een zware impact hebben gehad op verzoeker blijkt bovendien uit het door hem overgemaakte psychologische attest. Verzoeker is een kwetsbare persoon, die nood heeft aan psychologische ondersteuning. De uiterst moeilijke levensomstandigheden in zijn land van herkomst zullen een uiterst zware impact zullen hebben op verzoeker, die gelet op zijn kwetsbare mentale toestand veel minder weerstand zal kunnen bieden hiertegen. Het CGVS kon bijgevolg niet wettig besluiten dat verzoeker geacht kan worden terug te keren naar Koeweit.”

In een tweede onderdeel betoogt verzoeker dat het CGVS ten onrechte het verzoek heeft afgewezen omdat hij geen enkel initiatief zou hebben genomen om zich te laten registreren noch hierover zou hebben geïnformeerd. Hij stelt dat hij niet kon worden geregistreerd omdat zijn ouders zelf niet beschikken over enige registratiedocumenten en uitdrukkelijk de redenen opgaf die zich verzetten tegen een poging tot registratie: “Als je geen documenten hebt, heb je toch nog minder dan als je een groene kaart hebt? Zoals wat? Waarom vragen mensen dan een groene kaart aan? Niemand vraagt het aan, en om niet te riskeren dat het centrale kantoor op de achterkant zou schrijven: van Syrië, Irak, of een eiland Jisr al-Qamar, ik weet zelfs niet waar dat ligt. (p. 10/17)”. Hij wijst er op dat verzoeker terecht aanhaalde dat de Bidoun bij hun aanvraag tot registratie verplicht worden om daarbij afstand te doen van hun burgerrechten en citeert uit ACCORD, “Anfragebeantwortung zu Kuwait: Verweigerung einer Neuausstellung/Verlängerung der Sicherheitskarte (eigentlich Reviewcard) von Bidun [a-11716-H (Response, German)”, 12/11/2021 (internetlink). Hij stelt vervolgens dat dit eveneens wordt bevestigd in het volgende rapport van ACCORD en argumenteert dat deze onwettige druk door de overheid dermate sterk is dat zij de facto tot gevolg heeft dat de bidoun zich niet laten registreren en dat het gebruik van een gekleurde registratiekaart zowel door verzoeker als in het algemeen als discriminerend wordt ervaren en citeert zijn verklaringen hierover (notities PO, p. 10/17) en een passage uit de nota van NANSSEN (“They are not, however, comparable to the civil ID cards issued to Kuwaiti citizens and legal residents, and some Bidoun feel that the colour coding system is stigmatizing.” (zie supra Nota Nansen) (vrije vertaling: “Zij zijn echter niet vergelijkbaar met de civiele identiteitskaarten die aan Koeweitse burgers en legale ingezetenen worden verstrekt, en sommige Bidoun hebben het gevoel dat het kleurcodesysteem stigmatiserend is.”) (zie supra Nota Nansen”).

Verzoeker stelt vervolgens dat naast de voormelde systematische schendingen van fundamentele mensenrechten van de bidoun verzoeker ook verklaarde te vrezen om terug te keren omdat hij wil strijden voor betere rechten voor de bidoun. Hij stelt dat het CGVS niet betwist dat verzoeker effectief deelnam aan betogingen om de rechten van de bidoun te verbeteren, maar stelt dat hij niet moet vrezen omwille van deze deelname. Hij wijst er op dat hij nog minderjarig was toen hij deelnam aan voormelde protesten en verklaarde ook dat hij in geval van terugkeer verder zou strijden voor de rechten van de bidoun. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat zij die betogen wel degelijk een risico op vervolging lopen. Hij citeert uit ACCORD, “Anfragebeantwortung zu Kuwait: Lage von Bidun ohne Sicherheitskarte (Rechtsstellung der Bidun ohne Sicherheitskarte, Zugang zu Arbeitsmarkt, Besitz und medizinischer Versorgung, Behandlung durch staatliche Akteure, Auswirkungen einer

Asylantragstellung im Ausland [a-11716-2]”, 12/11/2021 en verwijst in voetnoot naar Department of State, “*Country Report: Kuwait*”. Pages 8, 13; Department of State, « *Religious Freedom* ». Pages 4- 5.; Amnesty International Report, 2017/18 en stelt dat dit zeker voor hem geldt, nu hij verklaarde familie te zijn van een door de overheid reeds gekende en geviseerde activist (notities PO, p. 15/17).

In uiterst ondergeschikte orde gaat verzoeker in op de situatie van geregistreerde Bidoun en betoogt dat ook deze groep het voorwerp uitmaakt van systematische schendingen van hun mensenrechten. Hij stelt dat de redenering van het CGVS dat zij die wel beschikken over een registratiekaart vrije toegang zouden hebben tot diverse rechten in Koeweit wordt tegengesproken door de reeds geciteerde passages in het NANSEN rapport, waaruit blijkt dat de rechten van de geregistreerde Bidoun in de praktijk zeer beperkt zijn, zoals trouwens ook door verzoeker verklaard aan het CGVS. Bovenal weigert de Koeweitse overheid op persistente en onwettige wijze de registratie van Bidoun daadwerkelijk te verlengen en citeert ter staving uit ACCORD, “*Anfragebeantwortung zu Kuwait: Verweigerung einer Neuausstellung/Verlängerung der Sicherheitskarte (eigentlich Review card) von Bidun fa-11716-11 (Response, German)*”, 12/11/2021.

Wat de overige motieven van het CGVS betreft, wijst verzoeker er op dat het CGVS de asielaanvraag van verzoeker heeft afgewezen omwille van redenen die voornamelijk verband houden met zijn verblijf in Europa en aldus van ondergeschikt belang zijn. Waar het CGVS stelt dat hij geen volledige duidelijkheid wil verschaffen over zijn reisweg en zijn geloofwaardigheid hierdoor in het gedrang komt nu hij met een vervalst Saoedisch paspoort van Koeweit naar Italië te zijn gevlogen, wijst verzoeker er op dat hij verklaarde dat hij werd opgepakt precies omdat hij geen geldige reisdocumenten had (notities PO, p. 13-17/17) en dat de onderliggende motivering van het CGVS dat verzoeker zou gereisd hebben met een eigen paspoort bijgevolg geen enkel doel treft. Waar hem verweten wordt geen asiel te hebben aangevraagd, wijst verzoeker er op dat hij verklaarde nooit de intentie te hebben gehad om terug te keren naar Koeweit maar daarentegen wou doorreizen totdat hij in Groot-Britannië zou aankomen (notities PO, p. 14/17). Hij besluit dit onderdeel door te stellen dat “*Het verblijf van verzoeker in Europa neemt niet weg dat de situatie van niet-geregistreerde Bidoun uiterst problematisch is in het vaderland, en dat verzoeker effectief deel uitmaakt van voormelde groep.*”

Tenslotte gaat verzoeker in op de onmogelijkheid tot terugkeer en stelt dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met de situatie waarin Bidoun terecht komen in geval van eventuele terugkeer naar hun vaderland. Hij stelt dat een terugkeer in de praktijk onmogelijk is voor niet-geregistreerde Bidoun alsook voor zij die terugreizen met een vals paspoort worden opgesloten zonder enige procedurele rechten. De weigering van Koeweit om haar burgers toe te laten tot hun grondgebied geldt eveneens als een daad van vervolging, minstens van onmenselijke of vernederende behandeling omdat de betrokkene louter omwille van ras of etnische afkomst terecht komt in een limbo. Verzoeker citeert ter staving uit ACCORD, “*Anfragebeantwortung zu Kuwait: Lage von Bidun ohne Sicherheitskarte (Rechtsstellung der Bidun ohne Sicherheitskarte, Zugang zu Arbeitsmarkt, Besitz und medizinischer Versorgung, Behandlung durch staatliche Akteure, Auswirkungen einer Asylantragstellung im Ausland) [a-11716-2]*”, 12/11/2021.

Verzoeker vraagt hem het statuut van vluchteling, ondergeschikt subsidiaire bescherming te willen toekennen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

Stuk 1: aanstelling pro deo raadvrouw;

Stuk 2: Bestreden beslissing;

Stuk 3: Vertaling geboorteverklaring.

3. Nota van verwerende partij

In een nota van 5 januari 2022 merkt verwerende partij op dat uit de geboorteverklaring geenszins kan worden afgeleid dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om zich te laten registreren, nu het werd afgegeven door het Ministerie van Volksgezondheid wat er op wijst dat het niet gaat om de registratie van verzoeker als bidoun maar eerder een aanvraag voor een geboorteaattest betreft. Verwerende partij wijst er op dat uit de toegevoegde landeninformatie blijkt dat niet-geregistreerde bidoun over verschillende documenten kunnen beschikken en dat registratie als bidoun dient te gebeuren bij het ‘Central System to Resolve Illegal Residents’ Status en niet bij het Ministerie van Volksgezondheid. Verwerende partij wijst er verder op dat verzoeker nalaat de volledige paragraaf van het Britse Home Office te vermelden in zijn verzoekschrift en dat hierin ook wordt gesteld dat “*each case must be considered on its individual merits (eigen benadrukking)*” en dat er dus geenszins uit deze informatie blijkt dat er groepsvervolging zou zijn voor alle bidouns. Verwerende partij stelt verder dat de overige informatie die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift niet van aard is om aan te tonen dat de door de commissaris-generaal aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is maar integendeel in dezelfde lijn ligt.

Zij stelt tenslotte dat verzoeker op geen enkel moment verklaarde persoonlijk problemen te hebben gekend omwille van de politieke activiteiten van zijn oom en dat hij ook niet aantoonde op welke manier de overheid zou weten dat verzoeker familie is van deze persoon en dat het louter familie zijn van iemand die geïdendeerd wordt door de overheid onvoldoende is om in verzoekers hoofde een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aan te tonen.

Verwerende partij voegt volgende documenten toe aan haar nota: (1) Landinfo Respons: "Koeweit: Bedoons zonder registratie" van 9 april 2014 en Landinfo Query response: "Kuwait: The Biduns' review cards" van 24 augustus 2020.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop

deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Met betrekking tot verzoekers bijzondere procedurele noden, wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U legt een brief neer betreffende een aanvraag tot psychologische opvolging. Hieruit blijkt echter niet dat de aangehaalde nood van die aard is dat het standaard procedureverloop in het gedrang zou zijn en er zich steunmaatregelen opdringen. Deze brief toont niet aan dat uw psychologische toestand u zou verhinderen om op volwaardige wijze deel te nemen aan onderhavige procedure. Bovendien dient vastgesteld dat het persoonlijk onderhoud probleemloos is verlopen en dat u in staat was de door u beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”* De Raad stelt vast dat verzoeker, deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid laat in het verzoekschrift en neemt deze onverkort over.

5.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op de discriminatie die verzoeker als Bidoun in Koeweit ervaren heeft en waarvan hij zegt het slachtoffer te zullen worden in geval van terugkeer. Volgens zijn verklaringen werd hij geboren in 2002 in Koeweit en behoort hij tot de Shammari stam. Zijn ouders overleden toen hij nog zeer jong was en hij werd volgens zijn verklaringen opgevoed door een Saoedische man, voor wie zijn vader als herder werkte. Voor zijn vertrek uit Koeweit werkte verzoeker als herder/voorman voor deze Saoedische persoon. Verzoeker verklaart niet naar school te zijn gegaan en nauwelijks te kunnen lezen (notities PO, p. 13). Volgens zijn verklaringen nam hij ook deel aan drie vreedzame protesten voor de rechten van de bidoun, waarvan de laatste plaatsvond zes maanden voor zijn vertrek uit Koeweit.

5.3.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat, hoewel de geloofwaardigheid van verzoeker in twijfel wordt getrokken op grond van zijn ongeloofwaardige verklaringen over zijn leeftijd, zijn verklaringen over het gebruik van een vals Saoedisch paspoort en het Eurodac Search Result waaruit blijkt dat zijn vingerafdrukken reeds in 2015 in Oostenrijk werden genomen, door verwerende partij niet als dusdanig wordt betwist dat verzoeker een Bidoun is die in Koeweit heeft verbleven.

Verzoeker legt ter staving zijn geboorteverklaring neer alsook een kaart en brief van de Kuwaiti Bedoons Movement. Over de geboorteverklaring, die niet werd vertaald door verwerende partij maar waarvan een beëdigde vertaling werd bijgebracht door verzoeker in de procedure voor de Raad, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat dit *“louter een indicatie [is] van uw identiteit en deze wordt hier niet betwist”*. Inzake de brief en kaart van de Kuwaiti Bedoons Movement stelt de bestreden beslissing dat zij ten behoeve van verzoeker zijn opgemaakt en geen objectieve bewijswaarde hebben en dat deze documenten niet kunnen aantonen dat de door verzoeker aangehaalde problemen in Koeweit daadwerkelijk hebben plaatsgevonden en dat deze documenten louter een indicatie zijn van het gegeven dat verzoeker een bidoun zou zijn. Verder blijkt uit de bestreden beslissing weliswaar dat verwerende partij op basis van verzoekers verklaringen dat hij geen groene veiligheidskaart had in Koeweit; dat deze kaart hem het leven moeilijker zou maken en dat hij nooit een poging heeft ondernomen om zich als Bidoun te laten registreren, tot de conclusie komt dat dit afbreuk doet aan de discriminatie die hij als bidoun zou ondervonden hebben en de geloofwaardigheid van zijn problemen en bijgevolg aan de specifieke status die hij had.

In zoverre kan aangenomen worden dat verzoeker een Bidoun is die in Koeweit heeft verbleven, is de centrale vraag in deze zaak of verzoeker al dan niet geregistreerd is als Bidoun en wat de implicaties in de praktijk hiervan zijn. De beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming moet gebeuren in het licht van de beschikbare landeninformatie met betrekking tot de situatie van Bidoun in Koeweit.

Uit de door beide partijen bijgebrachte objectieve landeninformatie blijkt vooreerst dat de term bidoun of bidoon een afkorting is van de Arabische term bidun jinsiyya, wat staatloos betekent (Landinfo, *Kuwait: The Bidun's review cards*, 24 August 2020, p. 1). De huidige Bidoun bevolking in Koeweit kan opgedeeld worden in drie categorieën. Een eerste grote groep zijn afstammelingen van nomadische Bedoeïnen stammen die op het grondgebied van het huidige Koeweit verbleven toen het land onafhankelijk werd in 1961. De meeste personen van deze groep werden geen staatsburgers van Koeweit om diverse redenen, onder meer omdat velen er niet in slaagden of niet de moeite namen om zich te registreren als burgers. Een tweede groep bestaat uit burgers van naburige landen die gerekruteerd werden voor het leger en de politie van Koeweit in de jaren 1960 en 1970. Deze groep werd door de autoriteiten als Bidoun geregistreerd, om te verhelen dat men een beroep moest doen op onderdanen van derde landen. Volgens sommige bronnen hebben de meeste Bidoun die tot deze categorie behoren Koeweit verlaten na de Golfoorlog. Een derde categorie Bidoun zijn kinderen van Koeweiti moeders en Bidoun vaders. De Bidoun kregen tot 1986 een burger status die hen toegang gaf tot basisvoorzieningen zonder evenwel dezelfde rechten te hebben als staatsburgers van Koeweit. Daarna werden de rechten van Bidoun steeds meer ingeperkt en als gevolg van interne spanningen, de revolutie in Iran en de Iran-Irak oorlog tussen 1980 en 1988 werden de Bidoun beschouwd als een veiligheidsrisico door de Koeweitse regering, vooral toen sommige vluchtelingen uit Irak zich ontdeden van hun documenten en zich als Bidoun voordeden om legerdienst te ontlopen. Aangezien het leger van Koeweit merendeels uit Bidoun bestond werd deze groep een zondebok voor de capitulatie voor het Iraakse leger en bovendien werd de hele gemeenschap gezien als collaborateurs toen sommige Bidoun gedwongen werden voor Irak te vechten. Na het einde van de Iraakse bezetting werden tot 100.000 Bidoun gedeporteerd en diegenen die in Koeweit bleven werden behandeld als illegalen. Er werden geen identiteitsdocumenten meer uitgereikt door de regering aan Bidoun en deze werden aangemoedigd om hun echte nationaliteit kenbaar te maken om een werkvergunning te krijgen, waardoor vele Bidoun valse paspoorten kochten in kantoren die overal in het land opdoken met medeweten van de Koeweitse regering. Het bezit van een buitenlands paspoort werd dan een element dat hun aanspraak op de Koeweitse nationaliteit ondermijnde (UK Home Office, *Country Policy and Information Note*, April 2021, p. 11-12).

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de situatie van geregistreerde Bidoun moet onderscheiden worden van de niet-geregistreerde Bidoun. In 1993 werd het Centraal Systeem/Agentschap opgericht dat bevoegd is voor alle zaken die betrekking hebben op Bidoun. Het is name bevoegd om te beoordelen of Bidoun in aanmerking komen voor naturalisatie of voor een regularisatie van hun verblijf. Bidouns die bij het Centraal Systeem geregistreerd zijn worden onderverdeeld in drie categorieën: (1) Bidoun die illegaal verblijven en waarvan de status moet worden aangepast, (2) Bidoun die illegaal verblijven en die in aanmerking zouden kunnen komen voor

naturalisatie en (3) Bidoun die illegaal verblijven voor wie verblijfsvergunningen worden uitgereikt nadat hun status werd geremedieerd (bijvoorbeeld nadat zij hun oorspronkelijke nationaliteit hebben verklaard). Bidoun die bij het Centraal Systeem geregistreerd zijn krijgen een zogenaamde veiligheidskaart, ook bekend onder de term review kaart of groene kaart. Een geldige veiligheidskaart wordt verondersteld het recht te bevestigen van de houder ervan op bepaalde openbare diensten zoals persoonlijke documenten (geboorteakte, overlijdensakte, huwelijksakte), gezondheidszorg, onderwijs en het recht op werk. Evenwel moet de kaart frequent worden hernieuwd, wat gepaard gaat met bureaucratische obstakels en hanteert het Centraal Systeem een aantal dubieuze praktijken om Bidoun ertoe aan te zetten om hun “echte nationaliteit” te onthullen en af te zien van hun aanspraken op Koeweits staatsburgerschap (Home Office, p. 22-23) meestal bij de vernieuwing van de kaart wat volgens het Home Office rapport ertoe geleid heeft dat sommige Bidoun afzien van verlenging van de veiligheidskaart (Home Office, p. 23, zie ook Landinfo, Kuwait: The Bidoun’s review cards, p. 5-6). Bidoun zonder veiligheidskaart ondervinden volgens het Landinfo rapport ernstige moeilijkheden om toegang te krijgen tot openbare voorzieningen met inbegrip van gezondheidszorg en onderwijs; persoonlijke documenten en werk, tenzij ze Koeweitse connecties hebben.

Wat betreft geboorteaktes geeft het Centraal systeem advies aan het Ministerie van Gezondheid met een indicatie van het staatsburgerschap van de betrokkene en zijn geboorteaktes soms toegankelijk voor Bidoun met een “reference” of “security” card (Home Office, p. 24).

5.3.2. Verzoeker betoogt dat hij behoort tot de groep van niet-geregistreerde Bidoun op grond van zijn geboorteverklaring. Hij argumenteert dat dit document expliciet bewijst dat hij niet werd geregistreerd omdat het vermeldt dat zijn registratie onderworpen is aan de voorwaarde dat zijn vader zich aanbiedt met een geldig identiteitsbewijs en een geldige huwelijksakte, terwijl uit dit document evenzeer blijkt dat noch verzoekers vader, noch zijn moeder in het bezit waren van identiteitsdocumenten of een registratienummer. Daarnaast wijst hij op de bovenvermelde documenten van de Kuwaiti Bidoons Movement, waarvan de authenticiteit niet wordt betwist door het CGVS. Verwerende partij stelt in haar aanvullende nota dat uit de geboorteverklaring niet kan worden afgeleid dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou geweest zijn om zich te laten registreren. Zij wijst er op dat het document enkel betrekking heeft op de mogelijkheid om een geboortetest te bekomen en moet onderscheiden worden van de mogelijkheid om zich te laten registreren als Bidoun.

Uit de vertaling van de geboorteverklaring blijkt dat het document is uitgegeven door het Ministerie van Volksgezondheid op 4 oktober 2002 en de stempel draagt van “le ministère de la santé/le centre d’enregistrement général”. Het gaat om een aangifte van de geboorte van verzoeker door de vader van verzoeker, die wordt aangeduid als niet-Koeweiti. Noch de leeftijd noch het “numéro civil”, noch de scholingsgraad van de vader en moeder van verzoeker zijn ingevuld. Hieruit kan niet zonder meer besloten worden dat verzoekers ouders niet zelf geregistreerd waren. Uit de instructies op de tweede bladzijde van de vertaling blijkt immers dat de betrokken persoon zich binnen de 10 dagen na de geboortedatum moet richten tot het centre d’enregistrement “pour terminer les procédures d’enregistrement”.

Zoals terecht opgemerkt door verwerende partij blijkt uit de beschikbare landeninformatie inderdaad dat registratie als Bidoun dient te gebeuren bij het Centraal Systeem zoals hierboven uiteengezet. Verder werd hierboven reeds aangehaald dat het Centraal Systeem het Ministerie van Volksgezondheid adviseert met betrekking tot de indicatie van burgerschap van de betrokken partijen inzake geboorte aktes. Uit de informatie van Landinfo inzake niet geregistreerde Bidoun, blijkt dat de gebruikelijke procedure is dat de ziekenhuizen een geboortebewijs verstrekken dat bij het Ministerie van Volksgezondheid moet worden ingediend om een geboorte-attest te kunnen krijgen. De voormelde instructies op het door verzoeker neergelegde document wijzen er op dat het *in casu* om een dergelijk geboortebewijs lijkt te gaan. Dergelijk document heeft inderdaad geen uitstaans met de mogelijkheid om zich te laten registreren als Bidoun, zoals terecht aangestipt door verwerende partij in de replieknota. Hieruit kan dan ook niet worden afgeleid, in weerwil van verzoekers stelling, dat verzoeker een niet-geregistreerde Bidoun is.

Verzoekers status als niet-geregistreerde Bidoun kan evenmin worden afgeleid uit de door verzoeker neergelegde documenten van de Kuwaiti Bedoons Movement. In zoverre hieruit kan blijken dat de directeur van deze organisatie via Whatsapp video gedurende 30 minuten op 11 december 2020 met verzoeker gesproken heeft en hem heeft ondervraagd over zijn achtergrond, kan de Raad slechts vaststellen dat het *in casu* om een organisatie gaat die de rechten van de Bidoun in Koeweit verdedigt, maar dat uit de verstrekte informatie evenmin kan blijken dat deze organisatie de autoriteit of bevoegdheid bezit om de status van Bidoun te bevestigen of te ontkennen, zodat uit deze verklaring noch uit de kaart die hem werd afgeleverd als dusdanig evenmin kan besloten worden dat verzoeker een niet-geregistreerde Bidoun uit Koeweit is.

Ten overvloede merkt de Raad op dat tijdens het persoonlijk onderhoud verzoeker verklaart dat zijn vorige advocaat aan de ambassade heeft gevraagd of hij en zijn ouders de nationaliteit heeft en dat de ambassade heeft bevestigd dat zij geen onderdanen waren (notities PO, p. 6). De Raad kan evenwel enkel vaststellen dat hiervan geen enkel stuk wordt bijgebracht zodat ook hieruit niet kan blijken dat hij een niet-geregistreerde Bidoun uit Koeweit zou zijn.

Voorts wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gesteld dat er een verschil bestaat tussen geregistreerde en ongeregistreerde Bidoun, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie en dat verzoekers verklaringen over de reden waarom hij geen groene veiligheidskaart had, niet kunnen overtuigen. Zo verklaart verzoeker dat hij deze kaart niet had omdat hij als Bidoun er geen recht op had en omdat hij er niets mee kon aanvangen. Dit strookt geenszins met de beschikbare objectieve landeninformatie, waaruit blijkt dat dit het recht opent op gezondheidszorg, de arbeidsmarkt en onderwijs, zoals hoger reeds aangehaald. Ook verzoekers stelling dat de kaart het leven moeilijker zou maken en dat dit niet helpt om te kunnen werken, studeren, reizen of gezondheidszorg te krijgen, en dat niemand deze kaart aanvraagt, strookt niet met de beschikbare landeninformatie, waaruit het tegendeel blijkt en ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de problemen die hij beweerdelijk had als Bidoun in Koeweit. Immers, zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeker niet geregistreerd is als Bidoun in Koeweit, is het niet aannemelijk dat hij het belang van de groene kaart voor Bidoun dermate zou minimaliseren en het zelfs geen enkel nut zou toeschrijven, gelet op de hoger geciteerde landeninformatie. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart evenmin een poging te hebben ondernomen om zich te laten registreren bij het Executieve Comité, wat de geloofwaardigheid, minstens de ernst van zijn verklaringen over de discriminatie waarmee hij als Bidoun in Koeweit zou zijn geconfronteerd, verder ondermijnt. Indien verzoeker daadwerkelijk het slachtoffer zou zijn geweest van ernstige discriminatie, kan immers, zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing, redelijkerwijze worden aangenomen dat hij minstens pogingen zou hebben ondernomen om zich te informeren over de mogelijkheid om zich te laten registreren en - zelfs indien hij om principiële redenen zou geweigerd hebben zich te laten registreren zoals hij beweert - op de hoogte was van het belang van een dergelijke registratie voor de positie van Bidoun in Koeweit.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot zijn verklaringen over zijn niet-registratie en beweerd problemen weerleggen. In zoverre verzoeker verwijst naar zijn verklaringen over zijn familiale achtergrond en zijn verklaringen over het herdersleven in het woestijngebied en het feit dat deze gelijklopend zijn met de beschikbare landeninformatie, gaat verzoeker gemakshalve voorbij aan het feit dat zijn verklaringen inzake de redenen waarom hij niet geregistreerd was tegenstrijdig zijn met de beschikbare landeninformatie en niet kunnen overtuigen. Dienaangaande stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van zijn eerdere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en verder enkel wijst op het feit dat (een deel van) zijn algemene verklaringen over de situatie van de Bidoun gelijklopend zijn met beschikbare landeninformatie, met name dat Bidoun geen recht hebben op onderwijs noch op een bankrekening of SIM-kaart. Het wordt niet betwist dat niet-geregistreerde Bidoun geen toegang hebben tot onderwijs, geen eigendom mogen hebben en geen SIM-kaart maar de loutere verklaring van verzoeker dat hij geen onderwijs heeft genoten en geen bankrekening mocht hebben, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker niet-geregistreerd is, nu dit ook geen afbreuk doet aan de hogervermelde vaststellingen met betrekking tot zijn verklaringen over de redenen waarom hij geen veiligheidskaart kon krijgen en geen poging heeft ondernomen om zich te laten registreren.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart met een vervalst Saoedisch paspoort van Koeweit naar Italië te zijn gevlogen. In zoverre verzoeker verklaart dat hij niet weet welke identiteitsgegevens in dit paspoort stonden omdat hij niet kan lezen, wordt in de bestreden beslissing terecht gewezen op het feit dat het niet aannemelijk is dat hij zelfs niet de identiteitsgegevens van de persoon op het paspoort zou geweten hebben. Gezien de strenge veiligheidscontroles in de luchthavens kan redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoeker minstens de identiteitsgegevens zoals de naam en geboortedatum moet hebben geweten om eventuele vragen bij de paspoortcontrole te kunnen beantwoorden. In dit verband stelt de Raad ook vast dat verzoeker verklaart alleen te hebben gereisd (notities PO, p. 13), zodat hij ook geen hulp van anderen kreeg ondanks zijn ongeletterdheid, wat de geloofwaardigheid van zijn verklaring dat hij niet weet wat de identiteitsgegevens waren van het paspoort dat hij gebruikte, verder ondermijnt. Verzoeker stelt nog dat de onderliggende motivering van verwerende partij dat verzoeker zou gereisd hebben met een eigen paspoort "*geen enkel doel*" treft omdat hij verklaarde opgepakt te zijn in Italië omdat hij geen geldige reisdocumenten had. Evenwel stelt de Raad vast, dat zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing zijn verklaringen over het gebruik van het paspoort doen vermoeden dat hij doelbewust geen volledige duidelijkheid wil verschaffen over zijn reisweg wat zijn geloofwaardigheid in het gedrang brengt.

In dit verband stelt de Raad ook vast dat, zoals opgemerkt door verwerende partij ter terechtzitting, verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken zelf verklaarde dat hij zich in Duitsland als een meerderjarige Irakees meldde (verklaring DVZ, 10 juli 2020, vraag 32), terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat hij in Duitsland de Jemenitische nationaliteit had opgegeven (notities PO, p. 14). Hieruit blijkt in elk geval dat verzoeker in België en Duitsland uiteenlopende verklaringen aflegde met betrekking tot zijn nationaliteit/staatloosheid en bovendien in België dan nog tegenstrijdige verklaringen aflegt over de nationaliteit die hij zichzelf in Duitsland had toegedicht. Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

5.3.3. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker weliswaar verklaart deelgenomen te hebben aan drie betogingen en dat een familielid een gekende activist zou zijn, maar dat uit zijn verklaringen niet kan blijken dat hij daardoor in het verleden problemen zou hebben gekend met de Koeweitse autoriteiten of hierom actueel gevisieerd zou zijn in Koeweit, zodat hier evenmin een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade uit blijkt in geval van terugkeer naar Koeweit. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot zijn deelname aan betogingen in Koeweit kunnen weerleggen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te stellen en een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico in zijn hoofde concreet aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker hier niet in slaagt door louter te verwijzen naar rapporten die melding maken van de veroordelingen van 3 prominente Bidoun activisten in 2020 nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij geen prominente rol speelde bij de betogingen waaraan hij volgens zijn verklaringen deelnam en hij verder ook geen gewag maakt van enig probleem dat hij door zijn deelname aan de betogingen die plaatsvonden voor zijn vertrek in 2019 zou hebben gekregen met de Koeweitse autoriteiten (notities PO, p. 7). Verzoeker brengt verder ook geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat verzoeker omwille van deze deelname actueel gevisieerd zou worden door de autoriteiten in Koeweit. In zoverre in het verzoekschrift er op gewezen wordt dat verzoeker verklaarde dat hij familie is van een door de overheid gekende activist, stelt de Raad vast dat uit zijn verklaringen blijkt dat het om de broer van de grootvader van zijn moeder gaat (notities PO, p. 15) en hij verder geen gewag maakt van problemen die hij omwille van zijn (verre) familiale band met deze persoon zou gekend hebben voor zijn vertrek uit Koeweit. Evenmin brengt verzoeker specifieke informatie bij met betrekking tot deze activist, waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker hierdoor problemen riskeert met de Koeweitse overheid in geval van terugkeer.

Uit het voorgaande is gebleken dat verzoekers verklaringen over de redenen van waarom hij als Bidoun niet geregistreerd is en het belang van de groene veiligheidskaart niet kunnen overtuigen in het licht van de beschikbare landeninformatie en dat hij zelf verklaart geen poging te hebben ondernomen om zich te laten registreren en dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot zijn nationaliteit/gebrek aan nationaliteit bij de Duitse en Belgische autoriteiten zodat hij in de huidige stand van zaken niet aannemelijk maakt dat hij om die reden het slachtoffer werd van ernstige discriminatie noch aan dergelijke discriminatie dreigt te worden onderworpen. Verzoekers betoog in het verzoekschrift op basis van de door hem in het verzoekschrift geciteerde landeninformatie en de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie dat niet-geregistreerde Bidoun dermate gediscrimineerd worden dat dit moet gelijkgesteld worden met vervolging in de zin van de vluchtelingdefinitie, is dan ook niet dienstig. Verzoeker voert nog aan dat ook de geregistreerde Bidoun het voorwerp uitmaken van systematische mensenrechtenschendingen. Zo uit het door verzoeker geciteerde Nansen rapport kan blijken dat geregistreerde Bidoun die documenten hebben ook te maken krijgen met obstakels bij het uitoefenen van hun rechten, wordt evenwel eveneens verwezen naar de UK Home Office Guidance die de behandeling van Bidoun met documenten omschrijft als in het algemeen niet zo ernstig dat deze kan gelijkgesteld worden met ernstige mishandeling (Nansen Rapport, punt 2.4.). Uit de lezing van dit rapport, dat in dezelfde lijn ligt als de landeninformatie waarop de bestreden beslissing is gebaseerd kan blijken dat vooral de niet-geregistreerde Bidoun met ernstige discriminatie worden geconfronteerd. Bidoun met documenten kunnen weliswaar niet rekenen op gelijke behandeling met Koeweitse staatsburgers en worden geconfronteerd met discriminatie op het vlak van gezondheidszorg en arbeidsmarkt, maar hieruit kan niet worden besloten dat elke Bidoun a priori wordt onderworpen aan discriminerende behandelingen die dermate zwaarwichtig zijn dat zij met vervolging moeten worden gelijkgesteld. Verzoeker toont dit ook niet aan door de loutere verwijzing naar de passages in het NANSSEN rapport waarin steevast wordt gewezen op de verschillen in behandeling tussen geregistreerde Bidoun en niet-geregistreerde Bidoun. Waar verzoeker nog wijst op de problemen die gepaard gaan met het verlengen van de verificatiekaart of beveiligingskaart, kan hieruit evenmin de conclusie rechtvaardigen dat zowel geregistreerde Bidou als niet-geregistreerde Bidoun *a priori* vervolging riskeren in Koeweit, zonder dat een individuele beoordeling noodzakelijk is.

Uit het voorgaande is reeds gebleken dat verzoeker verklaart dat hij geen pogingen heeft ondernomen om zich te registreren en dat zijn verklaringen over de reden waarom hij zich niet liet registreren en het belang van registratie niet overtuigend zijn en hij bovendien bij de Duitse autoriteiten de Jemenitische dan wel Iraakse nationaliteit verklaarde te bezitten en niet aannemelijk maakt dat hij om die reden het voorwerp werd van systematische discriminatie. In zoverre kan worden aangenomen dat verzoeker in Koeweit heeft verbleven als Bidoun, maakt hij, door de loutere verwijzing naar algemene landeninformatie inzake de situatie van geregistreerde Bidoun, evenmin een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade in zijn hoofde concreet aannemelijk.

Waar verzoeker nog wijst op de onmogelijkheid voor niet-geregistreerde Bidoun om terug te keren en het risico op sancties voor personen die illegaal Koeweit hebben verlaten en daartoe het ACCORD rapport van november 2021 citeert, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar het voorgaande waaruit blijkt dat zijn verklaringen inzake zijn gebrek aan registratie niet kunnen overtuigen, dat zijn verklaringen over het gebruik van een Saoedisch paspoort doen vermoeden dat hij doelbewust geen volledige duidelijkheid wil verschaffen over zijn reisweg, en de vaststelling dat hij zich volgens zijn verklaringen als Jemeniet dan wel Irakees uitgaf bij de Duitse autoriteiten, zijn geloofwaardigheid hierover verder ondermijnt.

In zoverre verzoeker wijst op zijn psychologische problemen, kan de Raad slechts vaststellen dat hiervan slechts een aanvraag tot psychologische opvolging werd voorgelegd, en dat hieruit niet kan blijken dat verzoeker heden psychologische begeleiding krijgt en dat, voor zover verzoeker psychologische problemen heeft en meent op deze gronden aanspraak te maken op een verblijfsvergunning hij de daartoe bestemde procedure dient aan te wenden.

5.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Koeweit.

6.2. In zoverre verzoeker zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat hij zijn voorgehouden vrees niet aannemelijk maakt.

6.3. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar Koeweit een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Koeweit een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET